

eneste rette og forstandige Maade at ordne disse Forhold paa er at benytte for disse Districter den Lovgivning, som gjælder for den øvrige Deel af Kongeriget, og havde det ikke været nødvendigt at komme frem med et Lovforslag, som sigtede til at skaffe de Nedsflaber tilveie, som skulde bruges for at sætte den kongerigste Lovgivning i værk, saa vilde den kongerigste Lovgivning uden videre være bleven brugt.

Steenstrup: Der var en Udtalelse af den høitærede Minister, der glædede mig i høj Grad, thi nu er min Tro bleven til Sikkerhed og Overbeviisning; det er mig aldeles utvivlsomt, at den gjældende Lovgivning for Grø angaaende Tiendehydelse er complet overseet baade af Regjeringen og inde i Landsthinget. Naar den høitærede Minister vilde gjendrive min Bemærkning om, at § 1 indeholdt en Indrømmelse af, at Loven var kongerigst, med, at i Kongeriget kjendte man ogsaa enkelte Ydelsier til Præsten, som efter den almindelige Lovgivning ikke ydes i alle Districter, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at vil man sige — hvad jeg bestemt benægter, at man kan — at den kongerigste Lovgivning med Hensyn til Tienden er indført ved Incorporationsloven af 1866, maa man sige, at det i disse Districter — hvor man før 1866 og nu i 4 Aar efter den Tid ikke har havt Begreb om, hvad Kongetiende er — nu i 1870 at indføre Kongetiende, det gaaer ikke an. Skal man indføre den kongerigste Lovgivning, maa man tage den i alle dens Conseqventier. Naar den høitærede Minister sagde, at, hvis den Bestemmelse gjaldt, som jeg citerede, og som jeg endnu aldeles bestemt paaftaarer er gjældende Lov paa Grø overfor Kirketienden, kunde det ikke falde Kongen ind at nedsætte en Tiendecommission, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at den kongelige Resolution, jeg anførte, er af 1777 og gjaldt for tre Sogne paa Grø, og i disse tre Sogne er i de seneste Aar — det vil sige umiddelbart før Aaret 1860, efter 1860 saagar i 1861, 1862, 1863 — afløst omtrent Halvdelen af Tienden i Tranderup Sogn efter samme kongelige Resolution af 1777, hvorved

det Mærkelige er kommet frem, som ligesvem er en legal Selvfølge, at Kirketienden, som skulde være lige med Præstetienden, i Virkeligheden kun ydes med mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af det Quantum Korn, som ydes af de samme Beboere til Præsten. Det er laaet fast, baade at der er nedsat en Commission til Afløsningen, og denne Commission har høiet sig for den Resolution, jeg har nævnt. Naar den ærede Minister har nævnt Grøeskjølbing Landsogn, saa skal jeg dertil bemærkes, at Grøeskjølbing ikke har noget Landsogn, men har den ærede Minister meent Grøeskjølbing Kjøbstad, saa er det rigtigt, men saa siger jeg dertil, at naar Tienden i Aarhundreder har været fastsat — ikke i Kjørven eller i Tønder Korn, men til visse Skilling pr. Tønde Land, saa er den saa complet afløst og bestemt, at der ikke kan røfkes ved den. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) meget stærkt holdt paa, at det var saa vanskeligt at oplyse, hvad der er ydet, vil jeg sige, at Ulykken er, at En af os kjender et District, en Anden et andet, og intet Medlem af den lovgivende Forsamling kjender dem alle, men hvor man i en Aarvælle, i Alders Tid har solgt hver Mands Tiende ved Auction ved Kongens Embedsmænd, der har man notorisk fastslaaet, hvad der er ydet. Jeg vil isøvrigt naturligtvis ikke fortsætte Debatten længere, men jeg troer at kunne slaae fast, at det i alt Fald er klart, at Loven er nødvendig, og jeg troer ogsaa at have documenteret, at det er nødvendigt, at denne Sag undersøges i et Udvalg.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjøre et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem, der nys satte sig, udtalte. Han sagde, at han for sit Bedkommende var overbevist om, at Tiendelovgivningen ikke var bleven gjort gjældende ved de bevidste Districters Incorporering i Kongeriget. Jeg siger dertil, at jeg for mit Bedkommende er fuldstændig overbevist om, at den er gjort gjældende, og jeg henviser i denne Henseende ganske simpelt til Loven af 1866, hvor der ikke findes nogen Undtagelse, der hedder Tiendelovgivningen,